

ACC. N:R M. 9204: 1-5.

Landskap: Småland Upptecknat av: Alf Henningsson
Härad: Västbo Adress: Fisk 88 Anderstorp
Socken: Anderstorp Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1943 Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hur Anderstorp socken fått sitt namn: bl. 1-2
Prädl av ägare o. Munka hiolan : bl. 3-4
Tellen och soldaten bl. 5

Skriv endast på denna sida!

Glus Andersborgs socken fick till namn
Lügen förtäljer: så berättar mig.

I forna tider fanns någonstans i landet
en from och gudfruktig man, som hette Anders.
Han led av människornas hat och ondska, som
vilde runt omkring honom. Då beslöt han att vandra
till en plats, dit deras ondska och illvilja ej
kunde nått fram. Så en vacker och ljum vårkvätt,
kom han under sin vandring till den plats där
Andersborgs samhälle nu ligger. Där kom efter dagens
tröttsamma vandring lade sig under en gran vid
sammade. Under sömnen kom Herren självis med till
jorden och talade till Anders.

Anders du är en gudfruktig man, du har funnit
mit vård för mina ögon. Den plats dit ej världens
hat och ondska nått: given jag dig. Här skall du bygga
din boning och odla din jord, och allt skall gå dig väl.
Så tiden är inne skall jag sända dig en kvinna, som

ACC. NR. M. 9204: 2.

2
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

du skall säga till huset. Ni skall sedan blive sam-
fäden till ett folk, som länge skall leva. Och platsen här,
skall du kalla Anders efter ditt namn och bygga efter ord-
rude mark. "Vilket vi kalla Andersborg."

Anders varnade vid solen och fågelång.
Hjertet var matten ämn och minnades Herrens befattning,
trogade han bygga mark och ~~bygga~~ sig en boning. När vi
skogen var färdig han brinner som Gården kallat under som-
men. Sten har led av människors ondska och därför köpt
sig en byggnads plats. De bildade dessa båda bygdar arbetade
och bröd mark. Allt liden - säger sägen - fölls 15 barn. Joh-
nen och tre döttrar. Den någon av dessa ättingar finns kvar
och ännu ej. Och mycket har ändrat sig sedan dess.

Under min skoltid blev följande his-
toria berättad för mig, av min gamla farmor.
Och det var när vi passerade omnämnda plats.

Mellan Rieftels och Önderstorp finnes
en väg, som kallas "prästavägen". Nu brukas den
endast av dem som bo utmed densamma, men
före var den mer trafikerad, ty då fanns en-
dast denna vägen mellan socknarna. Prästavägens
namn har uppkommit, genom att prästerna för
denne väg vid predikombyste i kyrkorna. Prä-
stavägen har funnits till, ända sedan reformationstiden.
Vid den tiden skulle en präst till Önderstorps
kyrka och hålla julotta. Han kom alldrig fram
ty han drunknade i den så kallad "munkakilen".
Den ligger omkring 2 km. söder om Önderstorps
kyrka. Hur det gick till när prästen drunknade
förmåller inte historien. Kanske det förblev en
hemlighet. Troligen har än runnit över vägen

Präst drunk-
nade i
"munkakilen".

under gångna tider. Ty en del äro visse tydligt,
att där har en gång gått fram. Men finner
den vid sidan av vägen i en ny färd. Det kan
ju tänkas att blott en liten smal bro, eller
spång ledde över ån, och att bristen slant i natt-
märket och störtade i med sin hustru. Sa-
kerligen red prästen till orten.

Prästens namn var Petrus Munk och
platsen där han drunknade, heter än i dag mun-
kehälen. Denne Petrus Munk är den förste kände
prästen i Reftele. Vars namn står först på
förteckningen av namngivna präster, som tjänstgjort
i socknen. Alltså skulle Petrus Munk ha
 varit kyrkoherde i Reftele vid reformationens
tid.

Det stod för något år sedan,
stammaren av en hatt insid den gamla präst-
vägen söder om Sanderstorp kyrka. Ett sty-
cke från roten var en kramte sägen på tallen:
då den var späd. Sägen berättar: att en gång
en soldat skulle ut i kriget. Då han för-
dades förbi den unga tallen, gick han fram
och ~~sagde~~ om denna så att det bildades en kramte.
Komme tallen att leva, skulle också soldaten
komma hem med livet. Tallen levde och
soldaten kom också hem från kriget med livet.
För länge sedan är soldaten död, men tallen
levde ändå till en tjugo år tillbaka. Efter
hand fall grävorna och grenarna, och för en tid
är sedan när stammen en gång rasat, föll
den en gång ståtliga tallen, vilken till sam-
mans med soldaten, ingjöt ett löfte.

Sägen om
selvsten
som ingjöt
en kramte med
en tall.